

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Blandede optegnelser, ideer og udkast 1848-50 : 1848

Citation: Kierkegaard, Søren: "Blandede optegnelser, ideer og udkast 1848-50 : 1848", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p385-txt-shoot-n389.pdf> (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P385:389

Kunde blive en pseudonym

lille Artikel.

#

Hvo skal forkynde Sandheden?

Ja, for at forkynde Sandheden stiger Gud selv ned fra Himlen. Men lad os nu være Msker.

Sandheden er vistnok en Salighed, den høieste – men i denne Verden er Sandheden som en Grusomhed, saa kold og streng er den, den fordrer Opoffrelse af Alt, hvad et Msk. naturligt sætter saa megen Priis paa.

Hvo skal nu forkynde den. Selv Den, der har forstaaet den, naar han er Msk, Herre Gud, han ønsker dog, og det er naturligt for et Msk, han ønsker dog ogsaa lidt msklig Glæde ved Livet – ak, og saa tør han ikke fremstille [den] ret saa ophøiet som den er, med alle dens Fordringer til Fornegtelse og Opoffrelse.

Hvo skal da forkynde Sandheden?

Lad mig forsøge et Tanke-Experiment, Herre Gud der er i disse Tider saa mange som endog gjøre Lykke ved Tanke-Experimenten, saa lad mig ogsaa forsøge eet.

Tænk et Msk, med de overd[ent]ligste Evner, et i Sandhed eminent Genie. Men i sin Ungdom foer han vild, han sank, mskligt talt, dybt, dog uden at tage Skade paa sit Hjerte. Tænk ham, og nu er han i Besiddelsen af de eminenteste Evner – og Sligt lader sig jo i ethvert Tilfælde godt tænke.

I Middelalderen var han vel gaaet i Kloster, og havde gjort Poenitentse. Men nu i vor Tid, hvorledes skal han nu gjøre Poenitentse – det Eneste der beskæftiger ham. Da gaaer der et Lys op for ham.

Dybt ydmyget er han, ubeskriveligt dybt ydmyget. Om den fattigste Gaasepige vilde skjenke ham sin Kjerlighed: saa vil han sige: vistnok er jeg i Besiddelse af Lykkens Goder – thi lad os tænke det med – og en saa overordl. Begavet, at selv den deiligste Pige vilde være stolt af mig, ak men jeg er saa dybt en Synder, at selv et Ægteskab med Dig vilde langt, langt være en Mesal[!]jance. Om et Ladegaardslem tilbød ham sit Venskab, han vilde sige: ak, nei Ven med Dig kan jeg ikke være, det vilde være en Fornedrelse for Dig. Saaledes vilde han sige, ell. dog tænke i sit stille Sind.¹

Og dette Msk. var et eminent Genie af høieste Rang. Nogen psykologisk Modsigelse er han ikke, thi ogsaa denne uendelige Synd[er]knuselse især skjult i en stille Inderlighed, vilde ganske svare til det Eminente.

Han fattede det da som sin Opgave, som sin eneste Trøst, just som en Poenitentse – at forkynde Sandheden. Hvor der var en Sandhedens Fare ell. Fare for Sandheden, og de Andre saae den maaskee ogsaa, ak, men de havde – og det er mskligt – mange Hensyn, mange Ønsker for dette Liv, og derfor svingede de af – men det var just Opgave for ham. For Sandhedens Skyld, men ikke i higende Ønske, nei med en Poeniterendes ængstede Samvittighed, for Sandhedens Skyld at lide Alt, at forhaanes, at udlees, at bespottes, at bespyttes, at ihjelslaaes – det vinkede ham, ak den Angergivne – det vinkede ham som ellers Hæder og Ære og den skjønnede Piges Kjerlighed og historisk Navnkundighed vinker en Anden. Det begeistrede ham som fordem Pidskeslagene den Poeniterende.

O, mskligt talt, er Sandheden, den absolute Sandhed grusom. For at forkynde den, maa der enten næsten en Gud – ell. en Synder, der hader sig selv og gjør Poenitentse paa den Maade.

1 »For mig« vilde han sige »er kun eet Haab, omsider engang at vorde salig. Dette Liv er indviet til Poenitentse. Men ogsaa dette hører med til Poenitentsen og til at tjene Sandheden, at Msk. ikke faaer dette at vide, thi saa vilde de holde af mig. Nei, den første Pligt for Den, der i Sandhed skal forkynde Sandheden er, msklig talt, at hade sig selv, thi kun derved vindes den Hensynsløshed, den, msklig talt, Grusomhed, som er Sandheden.«